

[Ministeren for skatter og afgifter]

75 mill. kr. i forhold til en videreførelse af gældende regler.

Forslaget vil kræve konsekvensændring af reglerne om beregning af socialindkomstens formuetillæg, og regeringen vil senere fremkomme med forslag herom.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om internationalt udviklingssamarbejde.

(Lovforslag nr. L 112).

Loven om internationalt udviklingssamarbejde indeholder i § 7 en bestemmelse om, at handelsministeren inden for en samlet beløbsramme på 10 mia kr. kan udstede garantier mod tab på private kreditter ydet af danske virksomheder i forbindelse med leverancer af dansk kapitaludstyr til udviklingslandene som led i disses økonomiske udvikling samt stille kaution for lån i forbindelse hermed.

Denne ordning skal ses som et supplement til eksportkreditrådsordningen med henblik på at lette eksport af større leverancer til udviklingslandene, som typisk er særlig risikobetonede lande. Ordningen askiller sig fra den almindelige eksportkreditordning i medfør af lov om Danmarks Erhvervsfond, bl.a. ved, at der kræves et ordrebæbeløb på mindst 20 mill. kr., at der kan ydes længere kredittid, 7-10 år mod normalt maksimalt 5 år efter den almindelige eksportkreditordning, at der fordrer garanti fra køberlandets centralbank, anden lignende bank, f.eks. en særlig udviklingsbank, eller køberlandets finansministerium, og at der gives en højere risikodækning, altid 90 pct. mod ned til 85 pct. i den almindelige eksportkreditordning.

Endvidere tilgodeses u-landshensynet derved, at Dansk Eksportfinansieringsfond kan belåne hele kreditbeløbet til en internationalt aftalt relativt lav rente (consensusrenten), medens eksportørerne ved forretninger med kredittider på 5 år og derover, der er dækket af eksportkreditrådsgaranti, selv må finansiere 6 måneders kredit til markedsrente.

Kreditrammen på 10 mia kr. er hidtil udnyttet med omkring 6,7 mia (ultimo novem-

ber 1981), fordelt med ca. 4,1 mia på udstedte garantier og ca. 2,6 mia på tilsagn om garantier, og der er i de seneste måneder modtaget ansøgninger om kreditgarantier for så store beløb, at industriministeriet er af den opfattelse, at såfremt den eksplosive tendens fortsætter i den nærmeste fremtid, hvad noget tyder på, vil en meget betydelig forhøjelse af rammen være nødvendig. Det er især stigningen på de afrikanske markeder inden for bygge- og anlægssektoren, men også eksporten til Fjernøsten af kapitalgoder, der gør sig gældende. Der er tale om ansøgninger om garanti på hver flere hundrede millioner kroner, og tilsagn om garanti vil i de allerfleste tilfælde være en forudsætning for, at ordre vil kunne opnås. Tilstrækkelige muligheder for at kunne yde disse garantier er således en forudsætning for at bevare det fodfæste, dansk eksport har på de nævnte markeder, og for en videreudvikling af eksporten. Denne eksport er ligeledes af værdi som bidrag til udviklingslandenes bestræbelser på fremme af deres industrialiseringsproces og øvrige økonomiske og samfundsmæssige udvikling.

De lange kreditter på over 7 år, som garanteres i henhold til den gældende § 7-ordning, er fortsat og i stigende omfang af stor betydning for samarbejdet og samhandelen med en lang række udviklingslande, og det foreslås derfor, at garantirammen forhøjes fra 10 mia kr. til 30 mia kr., således at der vil være mulighed for at imødekomme anmodninger om garantistillelse, i det omfang disse anmodninger er støtteværdige.

I overensstemmelse med den i 1979 skete titelændring bør »handelsministeren« rettes til »industriministeren« i lovens § 7, stk. 1 og 2.

Med disse bemærkninger overgiver jeg hermed til tingets velvillige behandling det fremsatte lovforslag.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den i Bruxelles den 10. december 1981 undertegnede protokol om Spaniens tiltrædelse af Den nordatlantiske Traktat.

(Beslutningsforslag nr. B 23).

[Udenrigsministeren]

Spaniens regering har den 2. december 1981 skriftligt over for NATOs generalsekretær udtrykt ønske om optagelse i NATO. Forinden havde spørgsmålet været behandlet i begge kamre i Cortes, der har bemyndiget den spanske regering til at tiltræde Den nordatlantiske Traktat.

Spørgsmålet om Kongeriget Spaniens tiltrædelse af Den nordatlantiske Traktat har ved flere lejligheder i forbindelse med de forud for den spanske anmodning stedfundne drøftelser i Det nordatlantiske Råd – og senest den 20. november 1981 – været nævnt i det udenrigspolitiske nævn. Danmarks faste repræsentant i Det nordatlantiske Råd underskrev den 10. december 1981 under sædvanligt ratifikationsforbehold en protokol indeholdende beslutning af Det nordatlantiske Råd om, at Kongeriget Spanien skal opfordres til at tiltræde Den nordatlantiske Traktat.

Denne beslutning er en konsekvens af de senere års udvikling i Spanien, der har gjort det naturligt at inddrage dette land i den vestlige samarbejdskreds og at give det adgang til inden for det kollektive vestlige forsvarssystems rammer at yde sit militære bidrag.

Spaniens tiltræden til Det nordatlantiske Råd må ses som en bekræftelse af, at Spanien er et vestligt demokratisk samfund, og må anses at ville bidrage til at befæste og udvikle det spanske demokrati.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af konvention om forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af visse konventionelle våben, som må anses for at være unødigt skadevoldende eller for at ramme i flæng.

(Beslutningsforslag nr. B 24).

Konventionen blev vedtaget den 10. oktober 1980 på De Forenede Nationers konference i Genève 1979-80 om indførelse af forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af visse typer af konventionelle våben og

undertegnet af Danmark med forbehold om ratifikation på åbningsdagen for konventionens undertegnelse, den 10. april 1981. Konventionen er udformet som en rammetraktat, hvortil er knyttet tre protokoller indeholdende konkrete våbenbegrænsningsaftaler vedrørende henholdsvis fragmentationsvåben, mine og lureminer samt brandvåben.

Bestræbelserne for ud fra et humanitært synspunkt at søge gennemført visse begrænsninger i anvendelsen af de våben, som under internationale væbnede konflikter (krigsforhold) benyttes til at skade fjenden, har rødder tilbage i forrige århundrede i forbindelse med stiftelsen af Røde Kors-bevægelsen (1863). I 1868 vedtoges Sankt Petersburg-deklarationen om forbud mod anvendelse af projektiler med brandvirkning og i 1899 Haagerdeklarationen, der forbyder anvendelsen af ekspanderende projektiler, de såkaldte dumdumkugler (opkaldt efter den britiske ammunitionsfabrik Dum Dum ved Calcutta i Indien, hvor de først fabrikeredes). En række detaljerede regler til regulering af krigsførelsen blev vedtaget på Haagerfredskonferencerne i 1899 og 1907. Af særlig interesse i denne forbindelse er det til den 4. Haagerkonvention af 1907 knyttede landkrigsreglement, hvor art. 22 generelt fastslår, at de krigsførende parter ikke har ubegrænset frihed i valget af midler til at skade fjenden, og art. 23 (a) og (e) konkret forbyder anvendelse af gift eller forgiftede våben samt våben, projektiler eller stoffer, som efter deres natur forårsager unødige lidelser.

Den internationale kodificering af krigens love og sædvaner nåede sit foreløbige højdepunkt i årene før den første verdenskrig. I mellemkrigsårene var kodifikationsbestræbelserne få og spredte, hovedsagelig fordi de internationale bestræbelser koncentreredes om at få brug af væbnet magt forbudt. En undtagelse udgøres af Genèveprotokollen af 1925 om forbud mod anvendelse til krigsbrug af kvælende, giftige eller lignende gasser samt af bakteriologiske krigsmidler.

Efter den anden verdenskrig blev de internationale konventioner til beskyttelse af krigens ofre (Røde Kors- eller Genève-reglerne) ajourført i et omfattende konventionskompleks, jfr. nærmere herom bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af tillægsprotokollerne til Genèvekonventionerne af 12. august 1949,